

Yağmurdan Önce

Sami Tuzcu Dosyası

Ercan Akbay

ŞEF

Uykumun arasında o lanet olasıca zımbırtıyı uzaklarda bir yerlerde çalarken duydum. Başucumdaki lambayı yakarken, telefonumu antrede bıraktığımı güçbela hatırladım. Çilekeş karım yüz on kiloluk gövdemin ağırlığıyla gıcırdayan karyolanın sesine uyandı. Gözlerini kırpıştırarak, “Ne oldu Kemal?” diye sordu. Kimin aradığını tahmin ettiğim hâlde, “Telefonum çalıyor, daha hiç bilmiyorum” gibisinden bir şeyler homurdandım. “Sen uyumaya devam et.”

Derin bir iç geçirdikten sonra yorganı başına çekti Fikriye. Bölünen uykusuna devam etti mi etmedi mi, bilmiyorum. Daha şafak sökmemiş, karga bokunu yememişti. Yataktan kalkıp hole seğirttim ve -artık üretici firma tarafından imal edilmeyen- buharlı tip cihazın çatlak ekranına göz attım. Sabahın altısında bizim kısımdan Mert arıyordu; gece o nöbetçiydi ve haber -hiç kuşkusuz- kötü haberd, zira asayiş berkemal olduğunda bizimkiler asla ve kat’a aramazlar beni.

Cinayet Büro’da ehemmiyet arz eden işlerde karar vermek kolay değildir. Kanun bileceksin, mevzuat bileceksin; içtihat, teamül, usul, bok püsür... Eğer ki tecrüben kifayetsiz kalıyorsa her adımda çuvallarsın. Bizimkiler katil peşinde koşarken tıkanırlarsa -saat kaç olursa olsun- şeflerine telefon açarlar ve malum eziyet öyle başlar işte.

Gecenin bir yarısında pislik içindeki suç mahalline gidersin; parçalanmış, kokuşmuş cesetleri, toplanan delilleri tetkik eder ve sonrasında gözü dönmüş bir sapığın, kendini akıl küpü sanan çakal bir katilin peşine düşersin ekseriyetle. Takibat, tahkikat, mahkeme celseleri aylar boyu sürüp gider, bitmek bilmezler.

Karanlık işler bunlar. Çok kısmetsiz birinin ömründe en fazla bir iki defa karşılaşacağı berbat durumların hemen her Allah'ın günü yaşanması nasıl bir işkencedir bilir misiniz? Neyse, kafa ütölemeyeyim şimdi. Şikâyet etmenin kimseye faydası yok, söylendiğime bakmayın. Dalmışız çıkmaz sokağa, sokmuşuz genç yaşta burnumuzu pislige.

“Ne oldu?”

“Durum kötü şefim, Sami Tuzcu evinde katledilmiş. Şimdi ben nöbetteyken haberi geldi.”

Bir kere daha tekrarlattım laflarını. “Ne diyorsun yahu!” diye hırladım Mert'e. “Kimden geldi haber?”

Allah kahretsin! Yanlış duymadığımı idrak edince aklım başımdan gitti. Off hayır, otuz yıllık meslek hayatındaki alelade cinayetlerden biri değildi bu... Halkı günlerce meşgul edebilecek türde bir vakaydı. Öldürülen şahıs fevkalade müstesna bir zat, memleketin takdire şayan ilk dönem sanayicilerden biriydi. Muhterem bir işadamı, bir hikmet çınarı, fazilet timsaliydi Sami Tuzcu. Herkes tanır onu; evet, maalesef evinde tek başınayken hunharca katledilmiş.

Deyyusun biri içeri sızmış ve...

Duyduklarımın az önce gördüğüm berbat rüyanın bir parçası olmasını temenni edip bastım küfrü. Kendini hayır işlerine adanmış, vatandaş tarafından çok sevilen bu iyiliksever adamcağızı kim, neden öldürmek istesin yahu? Üstelik rakipleri, düşmanları da yoktu, olamazdı -bildiğim kadarıyla- iş dünyasından elini ayağını çekip kendini emekliye sevk edeli uzun yıllar olmuştu.

“Katiller önce evini soymuşlar” dedi Mert. “Kimse yokken kasayı açıp mücevher koleksiyonunu götürmüşler. Sami Bey eve döndüğünde -ki anladığımız kadarıyla eve beklenenden erken dönmüş- onu tam kalbinden şişlemişler.”

Sami Bey'in eşi Amerika'daki kız kardeşini ziyarete git-

miş. Adam da bir müzikalden çıkmış, anahtarıyla kilidi açıp evine girmiş ki... Allah belanızı versin!

“Saat kaçta olduğu belli mi?”

“Henüz tam saatini bilmiyoruz, ama adli hekim akşam 10:40-11:15 sularında olduğu söyledi. Az önce evin hizmetkârı aradı, haber verdi. Emektar karıkoca uyutulmuşlar. Uyanıp da ortamda bir gariplik olduğunu düşünerek eve girince, salonun ortasındaki halının üzerinde kanlar içinde bulmuşlar Sami Bey’i...”

Salondaki kasa ardına kadar açılmış. Ev soygunu... Adamın kasasında kıymet arz eden ne var ne yok iç etmişler. Otomatik olarak Asayiş Şube devreye girmiş. Olay Yeri İnceleme, üzerine bizim Cinayet Büro tabii... Savcılık da aynı saatlerde tahkikat dosyası açmış, fiilen olmasa da işe resmen el koymuş.

“Ya Serdar?”

Komiser Mert’in ekibindeki bitirim yardımcısı işin ziyadesiyle içindeymiş meğer. Nöbetçi savcıyla ilk o konuşmuş. “Serdar’ı hemen oraya yolladım. Ben de çıkıyorum, sizinle orada mı buluşalım?”

Aklıma geldi, “Hırsızlık Büro işe bulaştı mı?” diye sordum. Bazen öyle olur, soygun esnasındaki ölümlü çatışmaları her iki daireye de haber verirler.

“Bulaşmamıştır herhalde” dedi Mert. Emin olamadı. “İşin içinde cinayet olduğu için santralin ihbarı doğrudan bize yönlendirdiğini sanıyorum. Savcılığa ben haber ettim.”

Henüz afyonum patlamamıştı, lakin yine de durumun vahametini idrak edebildim. Mert telefonda bekliyordu. Geceleri çenelerim arasında sıkılıp zorlanmaktan yarısı dökülmüş dişlerimi bir kere daha gıcırdattıktan sonra vicdanımın kılavuzluğuna koyuverdim kendimi. “Şimdi söyleyeceklerim çok önemli” dedim. “Bu olayı dışarıdan hiç kimse bilmeyecek! Basın, yayın, ajans, bizim kısmın geri

kalanı dahil Asayiş Şube'dekiler... Savcılık ve bizlerden başka hiç kimseye zırnık istihbarat sızdırılmayacak.”

“Anlayamadım şefim...”

“Gizli tahkikat... Şayet bu haber duyulur yayılırsa, topyekûn bütün polis muhabirleri ve magazinciler orayı abluka altına alır, etrafımızı sarar ve bizi çalıştırmazlar. Hiçbir halt edemeyiz. Biliyorsun ki Sami Bey’i tanımayan yok memlekette. Şimdi anladın mı?”

“Şefim ama bunu yapamayız ki... İşin hukuki boyutu var, ailesi var, milletin haber alma özgürlüğü var, ayrıca prosedürler, emniyet...”

“Şu andan itibaren üçüncü kişilere Sami Tuzcu cinayeti hakkında tek kelime konuşmayı yasaklıyorum” diyerek kesip attım. “Bu bir emirdir! İşin savcılık, gazete, medya bok püsür kısmını ben hallederim.”

“Sorarlarsa ne diyeceğim?” diye kekeleydi.

Fesuphanallah! İş uzatmaya bayılırdı bu çocuk. “Emir aldım dersin. Nöbet raporuna olayı yazma, oraya giderken de kimseye bir şey söyleme. Serdar’ı hemen ara, kimseyi uyandırmasın.”

Onunla konuşurken bir yandan yatak odasına geçip üzerime giyecek bir şeyler aldım gardıroptan. “Sen hemen çık, ben de bir saate çıkar gelirim. Orada görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Üst kısmım çıplak vaziyette külüstür banyomuza girip yüzüme tıraş köpüğü sıktım. Aynada gördüğüm perişanlık rahatsız etti. Üzerimde yılların bezginliği ve yorgunluğu vardı. Başkomiser Kemal’in osuruğuyla mücadelesinin sonu da denebilirdi buna; herkes yatar, o çalışır, herkes yer içer, o üç kuruşa talim ederdi.

Çözüksüzmüş gibi görünen cinayet davalarını hallettiğimiz ve sapık canileri içeri tıktığımız için madalyalar, takdimnameler verirlerdi bize, amma ve lakin o parıltılı madalyalar evin kirasını ödemez, geçim sıkıntısından kurtarmaz. Cinayet Büro’nun başında altmış küsur yaşına merdiven

dayayıncaya kadar kelle koltukta hizmet veren benim gibi bir polise müreffeh bir hayat hazırlayıp hürmetle tekaüde ayırmaları gerekirken, tam tersine, istifamı bile kabul etmemişti o cibilliyetsizler. Kaç kere...

Şeytan, “yat uyu, sana ne” diyordu, ama ne fayda? Alışmışız bir kez müptezelce hıyarlığa...

Vaktin kifayetsizliğinin farkına varınca, küfürlü şiirler yazmayı bırakıp yatak odasına daldım. Anahtarlarımı ve yakın gözlüğümü aldım, portmantonun üzerindeki kıvrır zıvır eşyalarımı cebime tıkıp emektar siyah paltomu giydim üzerime. Fikriye’ye veda ettikten sonra kapıyı çekip çıktım.

Haydi bakalım. Sonbaharın sonunda hava fena hâlde ayaz yapmıştı; otomobilin ısıtıcısını çalıştırıp camlardaki buğunun çözülmesini bekledim bir süre. Bir cigara tellendirdim, gözlerim canlandı. Yoldan Mert’i aradım. Yıllanmış bir polis olarak Sami Bey’in evini zaten biliyordum; sadece bina numarasını alıp adrese yollandım.

Trafik orta karardı. Kafamda bir dolu sorunla Levent’in ağaçlarla, çiçeklerle dolu zengin sokaklarına vardığımda sabah saat sekizi biraz geçiyordu. Demir parmaklıklı bahçe kapısından doğru, villanın asırlık ağaçlar ve yemyeşil çimlerle bezeli arka bahçesine otomobile girdim.

Demir parmaklıklı kapıya bir memur dikmişlerdi. Aracı, soldaki parke taşlı alana park edip yüzme havuzunun önündeki polisleri izledim. Ön tarafına geçtiğim evin mermer basamaklarla çıkılan kapısının önündeki veranda da OYİ’cilerin ekip şefiyle konuşan Mert, cinayete alakalı ikna nutukları çekmekteydi.

Araya ben girince iş halloldu, zira elemanlar ilçeden gelmiş tanıdık çocuklardı. Anlardık birbirimizin hâlinden. Ayriyeten amirleri taa fi tarihinden devremdi. Çocuklar beni görünce selama durup arazi oldular.

Alabros kesilmiş saçları, ince ama kaslı vücudu, uzun

boyu ve düzgün giyim kuşamıyla çakı gibi bir askerî pilot görünümündeki Mert'le birlikte evin içine girip sağı solu kolaçan ettik. Sami Tuzcu, İran halıları ve bilumum antika möbleyle döşeli şaşaalı salonun ortasında yüzüstü yerde yatmaktaydı. Beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah şık redingotunun yanından halıya çok miktarda kan sızmış, oradan aktığı parke zeminde yarı kurumuş bir gölcük oluşturmuştu.

Durum fenalar fenasıydı, neyse size fotoğrafın bu kısmını anlatmayayım. Zavallıcığa çok canım sıkıldı. Elemanlar ceset torbasını getirip Sami Bey'in naaşını otopsi için Adli Tıbbaya götürmeye hazırlanırken, balkon kapısının köşesinde Büro'nun üç numaralı ekibinin ayıdan bozma komiser yardımcısı Serdar gözüme ilişti.

Üzerinde eprimiş deri ceket ve -Mert'in tam tersine- an itibarıyla tıraşsız saç sakalıyla etrafı süzüyor, bir taraftan da kütük kalınlığındaki boynunu bükmüş elindeki notları okuyordu. Yanına yürüdüğümü görünce selamladı beni. "Günaydın şefim" dedi. "Adli tabip az önce çıktı, ilk testlere bakıyorum."

Bizim kısımda sistem bin yıldır böyledir. Asayiş Şube'nin en eski, en gedikli dairesindeki üç ayrı ekip, şehrin cinayetleriyle gece gündüz nöbetleşe ilgilenir. Savcılık ve Olay Yeri İnceleme arasında katalizör gibiyizdir. Üç numaralı ekibin başı, Komiser Mert ve onun iki yardımcısından biri Serdar'ın -en iyi adamlarımdan olmaları bir tarafa bana olan itaatleri ve sadakatleriyle de sağlamdırlar.

Umumi çerçevede kısa bir bilgi alışverişinde bulunduktan sonra, neredeyse tenis sahası büyüklüğündeki salonun ikinci bölümüne geçtim. Yarısı açık dört kanatlı kapıdan girince, sol taraftaki beyaz-gri koltuklardan birinde boyalı sarı saçlı, esmer, geç otuzlarında tombulca bir kadının oturmuş, burnunu çeke çeke ağladığını fark ettim. Bizi görmezden geldi.

Mert kulağıma doğru yanaşıp Sami Bey'in kızı Billur Solmaz olduğunu fısıldadı. “Deminden beri onu nasıl susturacağımızı düşünüyorum” dedi. “Tuzcular Holding on bin çalışandan oluşan bir aile... sülalesi de kalabalık, kadın arayıp sorana ne diyecek?”

O işi şahsen halledeceğimi söyleyip Billur Hanım'la en kısa zamanda görüşmem icap ettiği konusunu aklıma yazdım. “Görünürde hiçbir iz yok” diye devam etti Mert. “Ne parmak izi, ne saç teli, ne ayak izi... Olay Yeri her kıyının kenarın fotoğrafını çekti, her köşeyi aradı, didik didik etti.”

İşin gerçeği, alelade hırsızlıklarda bile OYI'nin bulunduğu karinelerle sonuca ulaşan vaka sayısı yok denecek kadar azdır bu memlekette. Bizimkiler hırsız katili hemen bulup yakalarsa, esas bunu mucize olarak kabul etmek lazım.

Gerçi bu olay sıradan suçlara göre biraz farklı. Herkesin yakinen tanıdığı bir işadamı öldürülmüş ve mücevhher koleksiyonu çalınmış; tamam, Asayiş Şube'de bu tip vakalara büyük önem verilir, çünkü bunlar medya-polis-siyasetçi büyükbaşların bir araya geldiği ve el ele vitrinde görüldüğü kaçırılmaz fırsatlardır.

Büro'yu telefonla arayıp yeknesak işleri organize ederken, U şekilli devasa salondaki gömme kasanın bulunduğu uca kadar gidip geldi bizimki. İstihbarattan arkadaşlar ve internet vasıtasıyla Tuzcular Holding şirketlerinden yeni malumat derlemiştii.

İşler iyileşeceğine giderek daha çapraşık hâle geliyor, zorlaşıyor şimdilerde; eskiden böyle değildi. Zabıt, fezleke, rapor ve bilumum keşif elle ya da daktiloyla yazılıp postayla yollanırdı. Farzı mahal, bizim kısımca bir nedenle gecikir veyahut savsaklanırsa, “Yoldadır, gelmek üzere dir” derdik sorana.

Şimdi öyle mi? Her şey anında talep ediliyor, an itibarıyla herkes bilgisayarın başında. Gittiydi, geldi ydi, mesajdı, yok efendim, tuhaf isimli aramalar; oraya buraya

yüklemeler, acayip birtakım video, karikatür, fotoğraf göndermeler, indirmeler... Nedir bu hayhuy yahu?

Bilgisayarlaşmayla beraber savcılıklarla olan münasebetler vaktimizin ekseriyetini işgal edip kanımızı emen bir illet oldu artık. Velhasıl, yerimde başka biri olsa bu görevin planlanmasını da icraatını da kumandasındaki ekiplere verir, iki tık tık ve üç imzayla keyfine bakar, yürür geçer. Ben öyle yapamıyorum maalesef. Bunlara takılıp tasalanıp mütemadiyen yakınmakla da iş çözülüyor.

Vaziyet çözümsüz yöne gitme temayülü gösterince bezginliğimden kaynaklanan meyusluğu bir kenara koyup Mert'e olayla ilgili en beylik sorularımı sıralamaya başladım.

“İçeri nasıl girmişler?”

“Kapının kilitlerini maymuncukla açmışlar.”

Dış kapıyı ve sokaktaki kameraları sordum tabii. Gördüğüm kadarıyla, malikânenin bahçesindeki otoparka giren yola bakan demir parmaklıklı kapının üzerinde ve bahçe duvarlarının her iki köşesinde güvenlik kameraları vardı. Eliyle OYİ’cileri işaret ederek, “Güvenlik şirketinden kamera kayıtlarını aldırılmış arkadaşlar” dedi bizimki. “Hepsi incelemede ama pek bir şey yok gibi duruyor. Çanta içinde getirdikleri özel alaşımlı bir teleskopik merdivenle hop diye atlamışlar duvardan.”

“Kameralar durmuş mu? Çekmemiş mi bir halt?”

“Yol görüntüsünden eşkâller seçilmiyor. Yüzler kapalı. Sonra da kamerayı bantlamışlar zaten.”

“Ya hizmetkârlar?”

“Bahçedeki müstemilatta kalıyorlarmış; yaşlı bir karı-koca... Olaydan önce, yani saat 22:30-23:00 civarında ikisi de uyumuş ya da uyutulmuşlar.”

Neden öyle bir tabir kullandığımı merak edip sordum.

“Kendiliğinden mi uyuyakalmışlar, yoksa ilaçlanmışlar mı, şimdilik bilemiyoruz şefim” dedi. “Bir şey görmemiş-

ler. Dışarıdan gaz verilmiş olabilir. Uyuyakalmalarından az önce, bahçede köpeğin havladığını duymuşlar. Sonra da zaten elektrikler kesilmiş.”

“Köpeğe ne olmuş?”

“Hiçbir şeyi yok maşallah...”

Şahane bir muziplik yaptığını düşünen Mert’in pişmiş kelle misali sırttan yüzüne doğru kaşlarını çatınca, hemen kendini toparlayıp ciddileşti.

“Yani köpeğin neden bir arıza çıkarmamış olduğunu anlayamamışlar” dedi. “Onu da uyutmuş olabilirler.”

Sol tarafta, duvarın tavanla birleşimine doğru beyaz plastik bir kutu monte edilmişti. Mert’e kutuyu gösterip sordum.

“Peki, alarm çalışmamış mı?”

Yutkundu. Kem küm ederek, “İşte bu çok ilginç bir konu... çünkü cihaz devreye girmemiş” diye cevap verdi.

“Nasıl yani?”

Bilmiyordu. Teknik olarak yetersizdi tabii. Mert’i ve bürodaki diğer bütün hıyarları bu suallere cevap verecek biçimde eğitmek için yıllarca kıcımı yırtmışım. Yüzüne dik dik baktığımı görünce, “Elektrik kesilmiş, ondan mı acaba?” dedi.

“Peki, şu anda çalışıyor mu?”

“Bakmadım” diye bir şeyler geveledi.

Bizimkilerin vermemesi gereken bir cevaptı bu. Kan beynime sıçradı. “Nasıl tetkikat bu yahu?!” diye bağıı-verdim.

“Tamam şefim, şimdi bakıyorum. Özür dilerim.”

Mert gidip cihazı ve kablolarını inceledi. Tekrar yanıtı geldi. “Sanırım şöyle olmuş” dedi. “Binanın elektriğini bahçedeki trafodan kesmişler. Alarmin aküsü devreye girmiş, onu da içeri girer girmez kapağını açıp kablosunu keserek halletmişler. Yani bunlar hazırlıklı gelmişler. Kapıyı ve kasayı açmaları da çok ustaca...”